

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIATULUI

On. Directiunea Liceului „M. N. Coarță” Arad

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUA
Redactor: Pr. Ilari

ANULAMENTUL:
Pentru particulari pe an 1000 lei.

Ce-am văzut în Biserica Ortodoxă din Rusia Sovietică *

Cu prilejul alegerii, în zilele de 30 Ianuarie — 8 Februarie 1945, a noului Patriarh al Bisericii pravoslave din Rusia, s'a adunat la Moscova un quasi-sinod al ortodoxiei, toate patriarhatele ortodoxe fiind prezente.

În Moscova clerul superior și inferior este respectat și iubit de popor, iar cultul ortodox e cu totul liber, alături de toate celelalte culte.

La Moscova se slujește regulat în 100 de biserici ortodoxe, iar în Rusia în peste 15 mii de biserici ortodoxe.

Am cunoscut 46 arhieriei ruși, care-și exercită nestingherit atribuțiunile lor harice și administrative în diferite eparhii din Rusia, unii din ei suplinind și eparhiile vacante. Fiecare episcop are în grijă sa cel puțin 300-400 de parohii deservite de clerul respectiv.

Între clericii-arhieriei și preoți, am văzut mai mulți trecuți peste vârsta de 45 de ani iar unii, ca arhiepiscopul Siberiei, de peste 80 de ani.

Atât în Moscova cât și în alte orașe și sate, slujba religioasă n'a fost niciodată întreruptă. Lume vine multă la biserică: bisericile au icoane, obiecte sacre, odăjdii vechi și noi de tot felul, de calitate bună, împodobită cu lucruri scumpe (pietre prețioase, fire de aur, mătasă, etc.) Bisericile sunt frumos ornate cu flori naturale, verdeată, covoare, etc. Coruri mari și cunoscând la perfecție Sf. Slujbă, diaconii cu calități excepționale, ipodiconi tineri și foarte rutinați în cele ale treptei lor, arată că viața bisericească a fost în continuă desfășurare.

Am luat parte la săvârșirea Sf. Liturghii,

* P. S. Iosif Gafton, episcopul Argeșului, a condus delegația Patriarhiei române la alegerea și intronizarea P. F. Patriarh al Moscovei. Întors în țară, a publicat în „Graiul nou”, sub acest titlu, impresiile asupra vieții religioase din Uniunea Sovietică, de unde le reproducem și noi

a vecerniei, a utreniei cu priveghere adâncă, Te-Deum, parastas.

Deasemenea am constatat că slujbile s'au săvârșit fără nici o grabă și fără nici o reducere.

Toată Biserica Rusă cântă și slujește la fel, confirmând astfel unitatea și strânsa ei solidaritate și contribuind în cea mai mare măsură la tăria instituției și a slujitorilor ei.

Biserica Rusă și-a ales numai prin episcopii săi pe păstorul său suprem, Patriarhul. Mireni n'au alt cuvânt la această alegere decât acela pe care-l exprimă prin episcopul respectiv, care este asistat cu acest prilej de un cleric și un mirean din eparhia sa.

Statul nu se amestecă nici într'un chip în alegere.

În Biserica Rusă Patriarhul este autoritate centrală, care sintetizează toată grija pentru mântuirea sufletelor și care exercită atribuțiuni de sef față de episcopii săi. „Primus între pares” este privit el numai în cele ale harului, iar în cele administrative episcopii fiind în toată dependența de Patriarh, fără binecuvântarea căruia nici nu poate pleca din eparhie, și la protecția și sprijinul căruia fac apel la eventuală nevoie.

Biserica Rusă nu primește dela stat nici un ajutor material în bani sau bunuri, dar primește tot sprijinul, în largă înțelegere ce-l acordă și anume: preoții pot fi retribuiți fără stânjenire de către fiii lor duhovnicești bine credincioși, pentru slujbele religioase pe care le săvârșesc la diverse nevoi sufletești ce au; deasemenea poporul este slobod de a contribui pentru nevoile Bisericii. Atât aceste contribuțiuni cât și ofrandele pe care credincioșii le oferă preoților pentru slujbe, sunt cu totul benevole, dar cu totul îndestulătoare pentru nevoile slujitorilor și ale bisericilor.

Fonduri de rezervă, de propagandă, de rezistență, etc. biserica își crează din două surse: 1. O cotă pe care părțile componente o centralizează la autoritatea superioară (parohie, eparhie, metropolie, patriarhie) și 2. Venitul din vânzarea lumânărilor și a tuturor obiectelor bisericesti și religioase (clopote, sfesnice, icoane, cruci sfinte, vase, odăidii, etc.), pe care Biserica prin organele ei (ateliere, fabrici, etc.), le furnizează și le vinde în toată țara.

În Biserica Rusă pregătirea viitorilor preoți se face acum într'un institut teologic, condus exclusiv de Biserică; acest institut s'a deschis de curând la Moscova; astfel de institute sunt în program a se deschide pe lângă fiecare eparhie. În aceste institute se fac trei ani de teorie și doi ani practică preotească. După absolvirea acestor cursuri, candidații la hirotonie stau într'o mănăstire sau catedrală pentru a li se verifica cunoștințele dobândite.

În Biserica Rusă episcopii au reședință întreținere, îmbrăcăminte, iar în plus în prezent câte 6000 ruble lunar (600.000 lei).

În U. R. S. S. sunt doi miniștri de culte, unul pentru cel ortodox și unul pentru celelalte culte. Aderentele cultului ortodox sunt în mare majoritate și în creștere. Libertatea cultului este asigurată în mod absolut.

Ministrul cultului ortodox este în prezent d. Gheorghe Grigorovici Karpov și rolul său nu este al Ober-procurorului din trecut, ci numai acela de intermediar, între biserica ortodoxă și statul sovietic, precum și acela de a aplană eventualele conflicte ce s'ar ivi între mireni și clerici.

La fiecare reședință eparhială este un reprezentant a Onor. Minister al Cultului Ortodox, la care la caz de nevoie, episcopul apelează pentru sprijinul autorității laice, sprijin ce se oferă în cadrul legilor.

În afară de slujbe dumnezeiești, în locașul sfintelor biserică, se face și toată educațiunea și instrucțiunea morală religioasă a parohierilor respectivi, atât prin predică liturgică, cât și prin lecții de evanghelizare și moralizare.

În Rusia este asigurată libertatea de credință și libertatea de muncă. Acolo se aplică fără șovăire zisa evanghelică: „Vrednic este lucrătorul de plata sa” și „Cine nu muncește să nu mănânce”.

În Rusia preoții nu se pensionează ci îi scoate dela altarul la care slujesc numai moartea sau vreo condamnare penală.

Numirile și transferările de preoți se fac exclusiv de erarhul eparhial, fără nici un amestec al statului, căruia i se comunică miș-

cările făcute, numai pentru luare la cunoștință.

M'am înapoiat din Moscova cu încredințarea că Biserica ortodoxă are acolo o organizare bună, solidă și o viață duhovnicească destul de pronunțată, care influențează cu folos viața obștească.

M'am înapoiat din Moscova cu încredințarea că acolo Biserica ortodoxă e în plin progres și cu anticiparea că sub conducerea P. F. Alexe, ea va înflori tot mai mult.

Înainte de a încheia voi repeta că în misiunea ce am avut-o la Moscova am fost foarte bine, cu totul amical, delicat, atent și cu toată cutoazia primiti, găzduți, îngrijiți etc., atât de înalta autoritate eclesiastică, dela preot până la P. F. Patriarh, făcând mențiune specială pentru I. P. S. Mitropolit Nicolae al Moscovei, Ioan al Kievului, P. S. Episcop Boris al Cernigovului și P. C. Protoereu Nicolae Krutiski, cât și de toate autoritățile sovietice, începând cu d-nii: Kirsanov și Dangulov dela Legația sovietică din București, care ne-au însoțit la și dela aerodrom cu afectuoasă atențiune, continuând cu personalul dela aerodromul Băneasa, de unde am plecat, cu cel dela avioanele ce ne-au transportat la ducere și la înapoiere și până la d. Gh. Grigorovici Karpov, Ministerul Cultului Ortodox din Rusia, care cu deosebită și vădită politeță, ne-a salutat în diferite momente ale solemnităților la care am participat.

Tuturor le arătăm și cu acest prilej mulțumirile noastre călduroase și le dorim sănătate și deplin succes în toate acțiunile pentru întărirea Bisericii Ortodoxe.

† IOSIF
al Argeșului

Fariseu, vameș, sau creștin?

Fariseul: un om care se înfâna, se ruga, nu nedreptățea, făcea și milostente chiar; însă veșnic ros de viermele cărtirii, învidiei, a judecării altuia, a comparației și a osândirii. Deci un om care postea cu trupul, însă nu și cu sufletul. Dovadă rugăciunea lui din templu. Dacă și în templu a grăit așa, ce-o fi zis acasă?

Vameșul: om care zi de zi lăcomește, nedreptățește și se 'ntinează, în timp ce în aceeași măsură e ros de mustrarea conștiinței. Dovadă că dela o vreme nu se mai poate răbda, ci aleargă la biserică unde rosteste o rugăciune plină de smerente. Om așadar care săvârșește fapte trupesti rele, în timp ce sufletul are soăpări de regrete. Om a cărut suflet zi de zi va fi desaprobat săvârșirile mâinilor.

Nici la fariseu și nici la vameș nu era deplină-

tate. Totuși vameșul se întoarce acasă mai îndreptat decât fariseul.

Intre cele două rugăciuni care s'au rostit în ziua aceea în templul parabolii, mai bună a fost a vameșului. Acesta s'a coborât acasă mai îndreptat. Notați: „mai îndreptat” decât fariseul, însă nu mântuit, nu intrat, nu repartizat pentru rai, ca tâlharul de pe cruce de plidă.

Pe care dar îl vom imita? Pe niciunul în întregime. Vom săvârși zilnic fapte bune și vom hrăni în sufletul nostru veșnic dorul după mai mult.

Aceasta e de imitat la vameș: căința, rugăciunea. Incolo, modelul viețuirii să fie luat cât mai de sus, chiar dacă nu va fi atins niciodată.

Un pictor începător își lua modelul totdeauna din Rafael și Angelo, încât a ajuns ținta ironiei celorlalți: „Ce, vreal neapărat să devii un Angelo sau Rafael?” — „Nu, dar tot se lipește ceva”, răspundea batjocoritul.

Modelul creștinului în toate privințele să fie Domnul Hristos. Mai bine să constați și să zici din când în când cu râvnă și ciudă: „Ah, n'am să fiu niciodată ca și Hristos!” — decât să-ți iai de model pe cineva mai nedesăvârșit, — ca să constați și să poți zice din când în când cu satisfacție: „Ah, nu peste mult am să fiu întocmai ca și modelul pe care îl urmez.”

— Așadar nici Socrate, nici Francisc d'Assisi sau alții?

Nu. Numai și numai Hristos!

Pr. Gh. Porva

Păstorul de suflete cu zel apostolesc

(după Dr. Cramer V. trad. de Szanyi F.)

Mustrarea.

Precum i-a mustrat Mântuitorul, din când în când, pe farisei, desigur nu din pornire personală, ci pentru ca să înduplece la îndreptare inimile lor înlemnite, tot astfel folosește și păstorul de suflete cu zel apostolesc arma mustării și a îndrumării la ordine, în scaunul mărturisirii.

Sunt oameni înrăutățiți, cari toate le iau superficial și nu se interesează de nimic, oameni scufundați în păcat și cu desăvârșire împrietenii cu el, oameni cari nu pot fi făcuți să-și recunoască starea lor păcătoasă decât printr'o mustrare serioasă. Pășirea cea plină de serioșitate a duhovnicului, însă, nu-i determinată nici de supărare nici de iritare, ci de râvna cea sfântă prin care voiește să-l înduplece pe penitent la îndreptare. Prin ea duhovnicul nu-și face sieși plăcere, ci are în vedere binele penitentului.

De obicei, nu începe, imediat, cu mustrarea ca nu cumva să-l amărăscă, ori să-l irite pe penitent împotriva sa, căci în acest caz ar urma să vorbească la urechi surde, ci se silește să câștige, mai întâiu, încrederea penitentului și abia apoi, îi spune ce are de spus cu liniște sufletească, cu blândețe și fără de nici-o pornire. Nu mustără, nu dojenește într'atăta prin cuvinte, cât mai vărtos prin puterea zguduitoare și umilitoare a adevărilor dezvoltate. Metodul acesta însă nu-l întrebuițează, niciodată, față de aceia cari prezintă oarecari semne de căință și pe lângă aceasta, mai prezintă și semne de frică, cum se întâmplă aceasta de obicei la aceia cari poartă lanțurile așa numitelor păcate secrete. Dacă observă că unii ca aceștia își cunosc starea lor nenorocită și, intradevăr, sunt gata a păși pe calea îndreptării, ba chiar au și început deja lupta împotriva păcatului, îi tratează cu iubire și bunătate, chiar și în caz de recidivă. Când își exprimă durerea pentru recăderea lor, arătându-le durerosul fapt al recăderii, îi îmbărbătează să lupte mai departe cu curaj, le arată modalitatea și mijloacele îndreptării și îi face atenți, în mod deosebit să se împărtașească regulat cu sfințele taine. Și când observă că-i foarte de dorit sau că-i foarte cu greu ca să-l câștige pe penitent pentru bine, își îndreaptă privirile spre sfântul altar și cere pentru sine dela Iisus Hristos, măcar prin câteva cuvinte, lumină, putere și inimă plină de căldură.

Deslegarea.

Păstorul de suflete cu zel apostolesc, la darea sau refuzarea deslegării, se orientează după principiile și normele pastorale. Chiar dacă ar fi gata să deie deslegare, în toate cazurile, când, după credința sa, există bună dispozițiune, sau sperează că în urma râvnei sale va fi, totuși nu-i consult s'o deie nici din iubire rău explicată, și nici din anumite considerațiuni personale, acelu penitent care este lipsit de bună dispozițiune și nici nu sperează s'o aibe. Unui astfel de penitent îi amână deslegarea, când crede că aceasta îi este de folos. Îi spune, însă, penitentului să fie liniștit, în urma amânării, sau a refuzării și-l face să declare că, la timpul său, se va prezenta, din nou, la spovedanie. Uneori, chiar dela început, pentru a-l face pe penitent cât mai conștient de starea sa păcătoasă, procedează așa ca și când ar trebui să-i refuze deslegarea, dar, la urmă, revenind cu istețime totuși i-o dă.

S. Ș.

Cetiți cu drag și răspândiți în cât mai multe familii „CALEA MANTUIRII”, cuvântul adevărului creștin.

Despre ce să predicăm?

Dumneacă în 4 Martie 1945 să vorbim despre:
RUGĂCIUNE.

Nu putem vorbi despre cultul religios, și peste tot despre religie, fără să vorbim și despre rugăciune, care este cel mai important act de cult, în saș esența, viața cultului creștin.

Înălțarea inimii la cer, vorbirea sufletului cu Dumnezeu, strigătul omului după ajutorul harului, lupta pentru dobândirea iertării, cererea pentru asigurarea mântuirii, cântarea mulțumirii și a măririi lui Dumnezeu, — într'un cuvânt *rugăciunea*, este o trebuință a sufletului, adâncă și arzătoare, ca și lumina și hrana pentru viața trupului. Când zicem religie sau cult divin, zicem rugăciune: căință, cerere, mulțumire, iubire și adorare sfântă. O întâlnim în toate vremurile, în toate religiile, la toate neamurile. Oamenii s'au rugat totdeauna: în cămări și în temple, la răspântii de drumuri, în vreme de grea cumpană, în clipe istorice și mai ales de durere. Li întâlnim, suspinând și lacrimând, în genunchi, cu fruntea în pulbere, cu cenușa pe cap, cu mâinile încrucișate pe piept sau cu brațele ridicate spre cer, implorând harul, cerșind ajutorul, mulțumind, laudând sau chiar blestemând. Rugăciunea nu lipsește dintre învățăturile și practicile nici unei religii; e universală, ca și religia, și necesară ca apa, ca aerul și ca pâinea cea de toate zilele. Pe aripile tainice ale rugăciunii se înalță sufletul spre cer, ca o tămăie binemiroitoare spre tronul lui Dumnezeu.

Cine ar putea să înșire *binefacerile* rugăciunii când fiecare închinător e convins de mulțimea lor din proprie experiență... Rugăciunea înfiorează sufletul, învinge instinctele și nobilează gândurile omului. Rugăciunea deschide în inima și deasupra noastră cerul, cu luminile și bucuriile lui negrăite. Rugăciunea risipește îndoelile și întărește virtuțile; ușurează durerile, trezește conștiințele, îmbărsătează speranțele, sporește bucuriile, câștigă lăptele și sfințește suferințele. Rugăciunea deschide în noi izvorul păcii și desvăluie în fața noastră icoana frumuseților neprihănite și desăvârșite. Rugăciunea rodește liniștea și fericirea sufletului; face din bogat milostiv și din sărac bogat în har. * Rugăciunea ocrotește iubirea și binecuvintează familia, împacă dușmanii și transfigurează sfinții. Rugăciunea mișcă inima lui Dumnezeu; e forța și sufletul sentimentului religios. Viața fără de rugăciune este o viață fără de Dumnezeu (P. Badet).

Sub adierile și mângăerile tainice ale rugăciunii,

* „Rugăciunea este liman pentru cei învaluiți de vifor, ancoră pentru cei asupriți de valuri, tolag pentru cei osteniți, comoară pentru cei săraci, adăpost pentru cei bogați, ajutor contra boalelor pentru cei slabi și apărare a sănătății pentru cei tari” (Fer. Augustin). Rugăciunea este un „strigăt de speranță” (Musset), „fiică a vieții religioase” și „clipă petrecută în cer” (S. Vincent).

sufletul se înviorează și reconfortează. „Rugăciunea ne întărește mintea mai mult decât învățătura” (Urmarea lui Hristos). „Precum tămăia îmbărsătează viața unui cărbune, tot astfel rugăciunea îmbărsătează nădejile inimii” (Goethe). Rugăciunea înseamnă reculegere convorbire cu Dumnezeu, cufundare în absolutul și infinitul perfecțiunilor divine, din care, ca dintr'o baie spirituală, ieși totdeauna mai bun, mai împăcat, mai oțelit și mai înarmat pentru a purta cu succes lupta vieții.

Cu toate aceste binefaceri — și altele asemenea acestora — nu lipsesc nici împotrivițiile, *oblec-tiunile* împotriva rugăciunii. Astfel, unii spun că împlinirea rugăciunilor ar aduce cu sine schimbarea planurilor lui Dumnezeu și călcarea legilor naturii. Alții spun că Dumnezeu cunoaște gândurile și trebuințele noastre, și de aceea nu este de nicio trebuință să ne rugăm. Alții spun că rugăciunea este o dovadă de slăbiciune și o cerșetorie care înjosește omul și când se adresează lui Dumnezeu și când se adresează semenilor. În sfârșit, se mai spune că rugăciunile nu sunt de folos, pentru că cele mai multe nu se împlinesc. Vom vedea pe rând că, cercetând aceste păreri despre rugăciune, niciuna nu stă pe temelia adevărului. Toate s'au născut fie din necredință sau reacredință, fie din învățături greșite despre rugăciune și despre Dumnezeu, fie din boala leneviei în care au căzut oamenii care nu se mai roagă.

Întâi de toate, împlinirea rugăciunilor nu aduce cu sine schimbarea planurilor lui Dumnezeu, deoarece rugăciunea se adresează Spiritului suprem și Spiritul e liber în hotărârile sale. Planurile lui Dumnezeu sunt eterne. Ele nici nu se pot schimba, nici nu cere nimeni să se schimbe. Omul în rugăciunile sale către Dumnezeu este ca și vinovatul în fața legii, ca și datornicul în fața celui ce l-a împrumutat, ca și săracul în fața bogatului, sau slăbănogul în fața atotputernicului. Dacă vinovatul cere indulgență în fața legii și a judecătorilor, prin aceasta nici legea, nici judecătorii nu se schimbă. Dacă datornicul solicită îngăduință dela creditor, prin aceasta creditorul nu e cu nimic diminuat, schimbat, sau lovit în demnitatea lui de stăpân pe hotărârile și bunurile sale. Dacă săracul cere mila bogatului și bogatul îi împlinește dorința, nu se arată nicio scădere pentru sărac și nicio slăbiciune pentru bogat. Dacă slăbănogul imploră ajutorul Atotputernicului, ajutorul dat un schimbă și nu reduce cu nimic puterea binefacătorului. Dimpotriva: i-o sporește. Tot așa nici ascultarea și împlinirea rugăciunilor noastre nu aduce cu sine numai decât o schimbare în planurile lui Dumnezeu. Ascultarea rugăciunilor este *împlinirea* planurilor lui Dumnezeu. Noi nu cerem în rugăciuni ca să se schimbe planurile și voința lui Dumnezeu, ci tocmai să se împlinească. Zicem: Doamne, *fle vola Tu*, precum în cer, așa și pe pământ!... Apoi în rugă-

ciuni, credincioșii nu fac numai cereri. Bunul credincios aduce în rugăciuni, pe lângă cereri, și cuvinte și sentimente de mulțumire, adorare, închinare și iubire.

Nici legile naturii nu se calcă prin ascultarea rugăciunilor. Rugăciunea nu e limitată nici de spațiu, nici de materie. Ea depășește și spațiul și materia. Rugăciunea are alt orizont și alt imperiu: orizontul misterului divin, imperiul spiritului sfânt. Când ne rugăm pentru sănătatea unui bolnav, nu cerem să se înlătore legile naturii, ci să se aplice astfel, ca să-și arate forța și efectele lor *binefăcătoare*, și răul să fie înlăturat prin puterea binelui. Dacă bolnavul s'a făcut sănătos, s'au răsturnat legile naturii? Nu ci a colaborat și spiritul la însănătoșirea corpului.

Se mai spune că Dumnezeu cunoaște gândurile și nevoile omului, — dar de aci nu urmează că rugăciunea este de prisos. Părinții cunosc trebuințele copiilor și totuși deatâteaori nu le împlinesc fără a fi rugați. În felul acesta îi obligă să cugete și ei la nevoile și greutățile vieții, ceea ce nu poate să le fie decât spre folos. La fel Dumnezeu Tatăl nostru, deși ne cunoaște mizeriile și nevoile, ni le împlinește de regulă numai în urma rugăciunilor. Aceasta ca să ne dăm seama de starea noastră de fapte și totodată să ne cugetăm la trebuințele sufletești și trupești; să le cântărim valoarea și să ne smerim în fața binefăcătorului. Dintr'o astfel de meditație, sufletul nu poate ieși decât îmbunătățit și reconfortat. Tot prin rugăciune Dumnezeu ne chiamă să-i mulțumim pentru binefacerile primite. Cine primește și nu mulțumește, e un nerecunoscător, un ingrât.

Foarte greșit apoi se spune că rugăciunea este o dovadă de slabiciune și o cerșetorie care ne înjosește. Oricine s'a rugat și-a putut da seama, din proprie experiență, că rugăciunea nu înjosește ci înalță omul. Îi înalță sufletul, mintea și inima spre cer; îi dă prilej de convorbire pioasă cu Dumnezeu, din care primim cu toții un adaus de energie spirituală, o forță care în toate împrejurările vieții, — și mai ales în nenorociri — este așa de trebuitoare și binefăcătoare. Numai blestemele și injurăturile înjosec și desonorează pe un credincios. Rugăciunea îl înalță și-l întărește pe calea binelui.

Că nu toate rugăciunile se împlinesc, este adevărat. Ar fi cel mai mare blestem pe omenire, dacă s'ar împlini toate rugăciunile oamenilor. Cei mai mulți cerem rău. Cerem să se facă voia noastră, în locul voinței lui Dumnezeu. Cu deosebire cerem bunuri trecătoare, deșarte, care nu au nicio greutate în cumpăna veșniciei. Stăpâniți de sentimente egoiste, cerem favoruri pentru noi, în paguba altora, sau — din neștiință — nenorociri, pe care Dumnezeu pe bună dreptate nu ni le ascultă. În schimb nu cerem cu destulă căldură bunurile darurilor și a comorilor ce-

rești, și de aceea rugăciunile noastre rămân fără de răspuns.

Cu toate împotrivirile și obiecțiunile făcute împotriva rugăciunii, omul n'a încetat să se roage, acasă și pe drum, dimineața și seara, în temple și în cămara inimii. Se roagă pentru că simțește nevoia rugăciunii, se roagă pentru că e încredințat că Dumnezeu îi ascultă șoaptele și suspinele inimii. Se roagă părinții pentru copii și copiii pentru părinți; se roagă mirii în fața sfântului altar și luptătorii în fața primejdiilor de moarte; se roagă bolnavii pe patul de suferință și robii în temnițe; se roagă preoții în biserici, călugării în mănăstiri și pustnicii în singurătate, se roagă apostolii, profeții și întemeietorii de religii, — se roagă cu toții, încredințați că Dumnezeu îi aude și-i răsplătește. Cu toți ne rugăm, pentru că suntem încredințați, dintr'o negrăită experiență internă, că rugăciunea înviorează speranțele, întărește credința, sporește iubirea, reconfortează sufletul, înalță inima, ne luminează viața, ne pune în legătură cu Creatorul și ne face mai buni. Numai cine nu s'a rugat, nu a suspinat, nu a îngemănat și nu a lăcrimat niciodată, nu simte bucuriile, mângăerile și binefacerile reconfortante ale rugăciunii și ale religiei.

Închinătorul cu duhul și cu adevărul își face din rugăciune o datorie sfântă, un prilej fericit de întâlnire și convorbire cu Dumnezeu. Așa să facem toți:

Să zicem toți, din tot sufletul și din tot cugetul nostru, să zicem: Doamne, Atotțiitorule, Dumnezeul părinților noștri, rugămu-ne Ție, auzi-ne și ne mîluește...

Cărți și Reviste

Coriolan Petranu: ARS TRANSILVANIAE. Sibiu 1944.

Distinsul profesor de istoria artei dela Universitatea din Cluj-Sibiu, d. Dr. Coriolan Petranu a împlinit vârsta de 50 de ani și 25 ani de activitate științifică. „Institutul de Istorie Națională Regele Ferdinand I“ de pe lângă Universitatea Daciei Superioare, pentru a însemna pe răbojul vremii acest eveniment și pentru a aduce în acelaș timp un omagiu și un serviciu științei, a adunat și a publicat într'un impunător volum de peste 500 de pagini studiile D-sale tipărite în limba germană, franceză, italiană și engleză.

Colecția este intitulată așa frumos: *Ars Transilvaniae*. În cuprinsul ei se desbat problemele de istoria artei transilvane, cu o competență de specialist recunoscut atât în țară, cât și mai mult în străinătate. Avem aci studii de o valoare unică asupra artei românești din Transilvania, cercetări comparative asupra caracterelor artei naționalităților din

Transilvania cu arta bizantină și cea apuseană, caracterizări potrivite asupra artei bisericești și a bisericilor de lemn din Transilvania, rapoarte generale despre muzeele și activitatea artistică din Transilvania, discuții academice cu revizionisții asupra originalității artei române transilvane, date folositoare despre influența artei populare a Românilor asupra neamurilor vecine etc.

Adunate toate într'un volum elegant și publicate în limbile accesibile Occidentului, studiile d-lui prof. C. Petranu vor aduce un foarte prețios serviciu operei de informație obiectivă despre arta și sufletul Românilor ardeleni. Prin îndelungate studii și călătorii în străinătate, D-sa „a studiat monumentele de artă din Spania până în Rusia, din Turcia până în Anglia”, fără să neglijeze Grecia și Egiptul — spune dl prof. I. Lupaș în prefața lucrării, — așa încât în studiul artei transilvane, „în cadrul european”, a putut folosi cu rezultat optim metoda comparativă.

Clar și documentat, precis și critic, autorul este un învățat care a făcut numai cinste neamului nostru în publicațiile și în congresele internaționale de istoria artei.

Aradul, al cărui fiu ales este d. prof. C. Petranu, se bucură sincer de opera înfăptuită de D-sa până acum, așteaptă cu nerăbdare albumul artei transilvane anunțat pentru sfârșitul războiului și-i urează ca până la adânci bătrânețe să fie același „soldat al adevărului”, ca și până acum.

GÂND TINERESC. Revistă bilunară de literatură — cultură — artă și educație național-patriotică. Redacția și administrația: Școala Subofițeri Rezervă Inf. Radna. Tip. Diecezana Arad.

Deși primul număr din revista elevilor Școalei, de Subofițeri din Radna a apărut încă la Crăciun nu am anunțat încă apariția ei, nu pentru că nu ar fi meritat, ci de teama ca să nu fie numai o apariție meteorică, efemeridă, care dispăre înaintea publicului să ia cunoștință de apariția ei. Acum însă, după ce a apărut și numărul 4-5 al revistei, și lângă, revistă un album al Școalei cu date și clișee din luptele eroice dela Păuliș, și o colecție de poeme ostășești de Ion Arcașu: *La Păuliș lângă morminte*, am simțit nu numai o datorie, dar și o bucurie deosebită să menționăm admirabila activitate culturală a școalei noastre dela Radna.

Spiritul în care se desfășură preocupările literare și artistice ale școalei dela Radna este cel ostășesc, românesc și creștinesc. Este cel dintâi fapt de merit. Semnează articole și schițe de războiu d. Col. Alexandru Petrescu, eminentul comandant al Școalei și fondator al revistei, urmat de numeroșii ofițeri și elevi, care într'o pilduitoare înfrățire scriu poezii, proză,

cronici și humor, din care schintează gândurile și entuziasmul sănătos al unor oameni însuflețiți de ideile și idealurile cele mai nobile. Deci alt fapt de merit. În fine, trebuie să amintim că pentru buna înfățișare și regulata apariție a revistei, pe lângă dl Comandant al Școalei, se ostensec elevii Aurel Iordache redactorul revistei și Ventura Silviu, amândoi iscusiți colaboratori, — unul prin poezii și epigrame bine reușite și al doilea prin alesele gravuri care împodobesc paginile revistei.

Dorim *Gândulul tineresc* și tuturor colaboratorilor lui viață lungă și spor la muncă.

Informațiuni

== I. P. S. S. PATRIARHUL NICODIM a adresat următorul îndemn preoților din țară :

În curând vremea de iarnă va trece. Zăpada de pe ogoare și din ogrezi se va topi de căldura primăverii. Pământul te va îmbia la muncă sănătoasă și dătătoare de viață.

Pentru aceasta țin să atrag atențiunea ca să fii cel dintâi la chemarea ogorului și a gospodăriei P. C. Tale.

Nevoile Țării sunt atât de mari și așa de grele că nu trebuie să rămână nici un petec de pământ nelucrat.

Ne trebuie bucate multe, multe de tot, atât pentru noi cât și pentru a acoperi nevoile Țării.

Ne trebuie grâu și porumb mult; ne trebuie orz, ovăș, nutreț pentru vite și grăunțe pentru păsări.

Seamănă cât de mult și muncește cu sârguință ca rodul să fie însuțit.

Nu este ulei pentru mâncare și nici pentru sfințele candelă. Seamănă floarea soarelui, care dă această minunată hrană. Seamănă pe toate răzoarele, în câmp, în grădina și pe lângă casă.

Nu avem cămăși, nu avem haine. Seamănă în cânepă și bumbac. Fă fuior cât de mult ca să reînvie fala părinților și buncilor noștri cu lucrul lor de casă.

Nu uita viermii de mătase, care dau pânza fină, din care se fac podoabele cele mai alese.

Împodobește-ți ograda cu vite și păsări de rasă. Crește și înmulțește oile, din lâna cărora se fac hainele traince și calde.

Împresoară-ți casa cu stupi de albine, dela care se învață hărnicia și ordinea în gospodărie. Ce bogată și ce miresmată este casa în care abundă mlerea și ceara curată de albine.

Sădește în ograda pomii altoiți. Curăță pe cei care îi ai. Stropește-l cu amestecătură de var și puțioasă pentru a-i feri de vrăjmașii ce-l vatămă. Din pomii vei mânca la timp fructe gustoase, frumoase și parfumate care îți vor da sănătate.

Sădește lângă casă flori mirositoare: trandafiri, crălese, mixandre, călțunași, garoafe, busuloc, care să-ți facă viața veselă și plăcută.

Dacă te îndemn, P. C. Părinte, la această muncă ce înobilează pe tot omul, nu te îndemn să-ți părăsești ogorul spiritual. Muncește întâi pe acesta și apoi celalalt. Rugăciunea și munca sunt arpile ce te înalță.

Preotul bun și harnic în Biserică este bun și harnic și în afară de Biserică, pe ogor și în ograda lui. Predica de pe ogor este tot atât de înălțătoare și roditoare ca și cea din Biserică.

Gospodăria arată pe gospodar și Biserica arată pe slujitor. Preotul trebuie să le îndeplinească pe amândouă.

Gospodăria preotului este oglinda satului. La ea trebuie să privească toți enoriașii luând exemplu.

La muncă deci, la muncă încordată pentru refacerea și înfrumusețarea gospodăriei P. C. Tale, a Bisericii și a Țării pe pământul căreia te-ai născut și trăiești.

Îndeamnă și chiamă la această muncă izbăvitoare pe toți fiii sufletești ai P. C. Tale.

Cu arhierestii binecuvântări.

= DELEGAȚIA I. P. S. Patriarh Nicodim al României, alcătuită din P. S. Iosif Episcopul Argeșului, Preot Const. P. Burducea, Preot Ion D. Petrescu-Visarion și Alexandru Gruia-cântăret, a sosit la 10 Februarie a. c. pe aeroportul Băneasa, venind dela Moscova.

Delegația a asistat la alegerea și instalarea Preafericitului Patriarh Alexe al Moscovei și al întregii Rusii.

Alegerea și instalarea P. F. Patriarh Alexei a decurs în prezența P. F. Patriarh Hristofor al Alexandriei împreună cu suita Sa; P. F. Patriarh Alexandru III al Antiohiei cu suita; P. F. Patriarh Calistrat al Georgiei, a reprezentanților Bisericilor Ierusalimului, Constantinopolului, Serbiei și României.

La solemnitate au luat parte efectiv toți Mitropolitii, Arhiepiscopii și Episcopii cu delegații Eparhiilor din întreaga Rusie, alcătuite din reprezentanții clerului și ai mirenilor.

Solemnitatea a decurs într-o atmosferă de înaltă spiritualitate ecumenică, fapt care a arătat trăinicia unității sufletești ce leagă întreaga Sf. Biserică Ortodoxă de Răsărit.

Delegația I. P. S. Patriarh al României s'a bucurat de o primire frățească din partea Bisericii Pravoslavnice Ruse și de întreaga atențiune a înalțelor autorități Sovietice.

Cu această ocazie s'au dat asigurări reciproce de desăvârșită dragoste și s'a exprimat credința în viitoarele raporturi strânse și trainice spre binele și marea folos al ambelor națiuni. (cor.)

= „TELEGRAFUL ROMÂN”, din 4 Febr. c. referindu-se la „soborul dela Moscova”, face următoarele considerații în legătură cu noua situație a Bisericii ortodoxe în Statul sovietic:

Acest Stat a arătat în vremea din urmă tot mai

multă înțelegere pentru importanța factorului religios în viața poporului. Aceasta și numai aceasta este cauza pentru care s'au produs din partea Mareșalului Stalin cunoscutele și repetatele acte, prin cari s'au făcut Bisericii rusești înlesnirile unei reorganizări. După oprirea oricărei manifestări de ostilitate la adresa Bisericii, i s'a dat posibilitate să și aleagă cu toată solemnitatea un patriarh în persoana fostului mitropolit Sergbie și însuși Mareșalul Stalin a primit titlul de episcop al Bisericii. Nu odată apoi au fost citați pe ordin de zi și decorați episcopi și preoți ai Bisericii pentru loialitatea și eroismul ce l'au arătat în războiul de apărare a Patriei și aceste acte au fost înconjurate de o atmosferă deosebită de sărbătoare. S'au acordat apoi și alte înlesniri comunităților bisericesti pentru exercitarea nestingherită și ușoară a cultului.

Acum, în urma morții vrednicului patriarh Sergbie, Biserica rusească poate proceda la alegerea unui nou patriarh și atmosfera spirituală ce înconjoară Biserica în Rusia este de așa natură că poate invita din acest prilej delegații celorlalte Biserici ortodoxe pentru a sublinia acest eveniment în conștiința obștească a popoarelor din U.R.S.S. și din toată lumea creștină. (Între timp, Patriarhul a și fost ales N. red).

Bisericii rusești i se dă astfel nu numai puțința de a-și desfășura activitatea ei de cult și de organizare în cadrul Republicilor Sovietice, ci și pe aceea de a înviora legăturile cu ortodoxia ecumenică, ceea ce implică un spor de prestigiu și de însemnătate pe seama ei în primul rând în ochii poporului rusec, știut fiind că orice neam dă unei instituții sau personalități din sânul său cu atât mai multă cinste cu cât află că instituția sau personalitatea respectivă întreține legături și se bucură de un prestigiu peste hotarele țării sale.

Mareșalul Stalin, ca un mare om politic, nu este din aceia cari să dea îndărăt după ce au pornit pe o anumită linie, în urma unei mature chibzuințe. El va merge înainte și pe această linie a recunoașterii și aprecierii factorului religios în viața poporului și mai cu seamă în opera serioasă de înnoire socială a omenirii. Creștinismul înprospătat la izvoarele adevăratei trăiri în duh de iubire de oameni este factorul menit să consolideze și să perfecționeze noile orânduiri de dreptate și frățietate socială. Dar pentru aceasta Biserica trebuie să se reculeagă pentru a purcede cu elan înalt la propovăduirea marilor idealuri evanghelice. Ea trebuie să-și completeze cadrele misionare și să ia măsuri pentru pregătirea lor. Acesta trebuie să fie sensul general al reuniunii ce are loc acum la Moscova. La opera de reconstrucție, care deodată cu zorile păcii trebuie să fie pornită pe toate tărâmurile, pentru vindecarea rănilor sufletești și îmblânzirea omenirii, pentru refacerea economică și pentru consolidarea unei fraternități sincere între popoare, trebuie să ia parte importantă și Biserica.

Începutul acestei noi epoci de activitate bisericască ce porneste în Rusia și deodată cu aceasta, suntem siguri în toată Biserica ortodoxă, rugăm pe bunul Dumnezeu să se facă într'un ceas bun.

= ȘEDINȚA CERCULUI CATEHETIC. Joi, 15 Febr. s'a ținut la sf. Episcopie ședința anuală a cercului catehetic, fiind prezidată de părintele consilier C. Turicu delegatul P. Sf. Epis:op Andrei.

Au luat parte: P. C. Protopopi I. Hălmăgeanu, S. Stefea, Al. Munteanu, profesori de religie, Fl. Codreanu, V. Mihuțiu dela parohia centrală, precum și preoții profesori și cateheti I. Ageu, N. Ionescu, C. Mureșan, Tr. Tătaru, P. Bogdan, B. Tudor, Al. Hurban, C. Căceu, M. Botez și Gr. Șeremetu.

Dintre obiectele ordii de zi amintim:

1. Rezultatul bun al sedinței demonstrative din 11 Fbr. 1944, când s'a ținut lecția „Sfintele Taine” elevilor dela liceul comercial cl. IV, de Pr. I. Ageu.

2. Contribuția membrilor cercului catehetic prin conferințe religioase ce se vor ține în acest an școlar ucenicilor industriali, conform programului alcătuit de părintii Al. Munteanu, duhovnicul Căminului de ucenici și diacon L. Buzdug, profesor la Cursurile profesionale de ucenici și ucenice.

3. Măsuri părintești privitoare la cercetarea și loș slujbe de către elevii și elevele școlilor secundare, intensificându-se educația lor religioasă prin practica bisericească.

4. Proxima sedință demonstrativă s'a fixat pentru ziua de 20 Martie, când elevilor dela Colegiul Militar le va ține lecția pr. M. Botez.

5. Pentru serbarea cu demnitate, în nota vechilor tradiții a Duminicii Ortodoxiei, potrivit în acest an pe ziua Bunei Vestiri — 25 Martie — s'a ales o comisie compusă din P. O. protopopii Fl. Codreanu, Il Felea, V. Mihutiu și profesorii Oct. Lipovan și ds. Eug. Pap, cari vor compune programul manifestății tineretului dela toate școlile, atât în privința procesiunii religioase de înainte de masă, cât și a festivalului de după masă dela Palatul Cultural.

6. Sedința inter-scolară s'a fixat pentru ziua Sf. M. M. Gheorghe — 23 Aprilie — când se va face serviciu sobornicesc, urmat de sedința festivă a societăților religioase „Sf. Gheorghe” și „Sf. Paraschiva”, designându-se teme: „Sfintele noastre din Țară” pentru fete și „Mucenicii noștri” pentru băieți.

7. Membrii cercului, amăsurați cerintelor vremii, vor face vizite pastorale ținând contact duhovnicesc în special cu tineretul muncitoresc și prin elevi, cu familiile muncitorilor creștini.

Sedința s'a încheiat într-o atmosferă însuflețită pentru munca intensificată în ogorul soiritual. (Cor.)

Scoala de Duminică

9. Program pentru Duminică 4 Martie 1945.

1. *Rugăciune*: Tatăl nostru.

2. *Cântare comună*: Nu vom tăcea, Născătoare de Dumnezeu...

3-4. *Cetrea Evangheliilor*: (Luca 15, 11-32) și *Apostolul zilei* (I. Cor. 6, 12-20) cu tâlcuire.

5. *Cântare comună*: 1. Fericiti cei săraci cu du-du...; 2. ...cei ce plâng; 3. ...cei blânzi; 4. ...cei ce flămânzesc și însetează...

6. *Cetrea din V. T.*: David în Sichelag, (I. Regi c. 27).

7. *Povești morale*: Răbdarea lui Iov. (Cartea lui Iov c. 2).

8. *Intercalări*: (Poezii rel. etc.).

9. *Cântare comună*: Iată mirele vine... (70. Cânt. rel. pg. 18.)

10. *Rugăciune*: Sara și dimineața... (Vecernie. Liturghier pg. 20.)

Nr 237/1495.

CONCURS

Se publică concurs cu termen de 30 zile pentru ocuparea următoarelor posturi vacante-bugetate de Stat — de cântăreți bisericești:

a) Categoria II-a urbană:

1. Arad Grădiște, protopopiatul Arad.
2. Spitalele, din orașul Arad.
3. Arad IV, (Cartierul Pârneaș).
4. Micălaca Veche, protopopiatul Arad.
5. Curtic.

b) Categoria III-a urbană:

1. Pecica, protopopiatul Pecica.
2. Ineu, protopopiatul Ineu.
3. Rovine, protopopiatul Pecica.

c) Categoria IV rurală:

1. Turnu, protopopiatul Pecica
2. Siria, " Siria
3. Buteni " Buteni
4. Pâncota. " Siria.
5. Hălmașiu, " Hălmașiu
6. Gurahonț, " Gurahonț
7. Cermeiu, " Cermeiu
8. Săvârșin, " Săvârșin
9. Radna, " Radna
10. Talpoș, " Cermeiu
11. Mândruloc " Arad
12. Cuvin, " Radna

Venite:

a) Salariul dela Stat,

b) Stolele legale;

c) Eventualul pământ parohial.

Indatoriri:

a) conlucrarea alături de preot la toate serviciile din enorie;

b) instruirea corului bisericesc și a elevilor în răspunsurile liturgice unisone;

c) plata impozitelor după întregul beneficiu.

Candidații trebuie să fie diplomați ai unei școli de cântăreți bisericești și să întrunească condițiunile cerute de lege dela funcționarii publici.

Cererile ajustate cu actele reglementare se vor înainta Ven. Consiliu Eparhial, iar concurenții se vor prezenta în respectiva enorie pentru a și dovedi dexteritățile profesionale.

Arad, din sedința Consiliului Eparhial dela 31 Ian. 1945.

† ANDREI
Episcop

Ic. Stavr: Caius Turicu
cons. ref. eparhial

Nou! Nou!

Preot DEMIAN TUDOR

JERTFA LAUDEI

PREDICI LITURGICE PENTRU
TOATE DUMINECILE DE
PESTE AN. Cu o prefață de
P. S. S. Dr. ANDREI MAGIERU,
Episcopul Aradului. — Diecezana,
Arad, 1945. ***

A. Pagini 330 — Prețul 600 Lei